

Chinh Nguyên : Tuyển Tập Thơ NỖI ĐAU DÀI

TRÌNH LÀNG!

Ba lần chạy tỵ nạn Cộng Sản, ba lần vội vàng bỏ lại tất cả những người thân thương, ôm theo kỷ niệm làm hành trang trải dài cho kiếp sống bèo trôi phiêu bạt làm thân tầm gửi! Những vận mệnh trên xứ lạ hút hẫng bàng hoàng, vất vưởng bon chen tìm sống, trong khi trước mặt như một thung lũng sâu mù sương, không mục kích được đâu là bến đậu của con thuyền đời có nhiều kỷ niệm bất trắc, phong ba luôn bị ám ảnh .

Tôi ôm trọn ấm êm tuổi thơ để nửa đời vẫn mơ tưởng những hình ảnh bàng bạc mênh mông, nhớ nhớ, quên quên ngày tháng cũ với con trâu, bờ tre, đường làng, con sông đỏ phù sa ngày nước lũ phủ đầy ruộng chiêm, và cánh đồng lúa xanh bát ngát gợn sóng dập dờn. Chiều xuống muộn đâu đây tiếng chuông ngân vang trong sương mỏng mờ đục, như cứu vớt những tâm hồn buồn phiền vào kinh nguyện, và đàn sáo bay ngang bầu trời sấm, có tia sáng đang giẫy chết ở phía Tây .

Ai cho tôi kỷ niệm thừa xuân thì với nụ hôn nồng cháy đỏ con tim, giữa mùa mưa rừng Cao Nguyên ray rứt khôn nguôi của tuổi học trò, trong khi chiến tranh rình rập kéo tuổi xanh tôi vào bão lửa, đạn thù. Tôi đã quay mặt chạy trốn đôi mắt đen sâu vội vội, khi hoa phượng vội tàn trong khói đạn chiến tranh bay vào thành phố, thay cho lửa hạ giữa trưa buồn thị xã Ban Mê, để xa em và mãi mãi muôn trùng mang theo niềm nhớ khôn nguôi !

Ai cho tôi tình yêu, để chân mãi bước đi nhưng lòng quay lại với tiếng Mẹ gọi âm thầm, nhưng dường như vang vọng bao phủ cả không gian, thời gian và thoát ra biển Đông thành sóng gào, tha thiết trong những đêm dài nhớ quê bên ánh nến và ly rượu tiếp tục rót đầy cả đau xót và nức cạn.

Tôi kéo lê theo đời mình hình bóng quê hương, tình yêu là biển nhớ như một Nỗi Đau Dài bằng cội lòng quặn quại thương thân, tủi đời ly khách lam lũ và không bến lạ nào khả dĩ an bình cho tâm hồn.

Mẹ Việt nước mắt vẫn ngân dài trông ngóng con về với đôi tay gầy run rẩy, lạc lõng và bơ vơ, đau khổ nơi chính quê hương mình.

Cha vẫn lam lũ cong lưng cúi đầu trước bạo lực xiềng xích, như công cả phiến buồn đi vào cuối đời, và đàn em thất trí buông xuôi mặc cuộc thế đẩy đưa!

Hãy lắng nghe lời Mẹ gọi ! Hãy nhìn lại quê hương đang điêu tàn và trả lại tôi những dấu yêu hạnh phúc giống nòi

cùng lịch sử oai hùng xưa..!

Nỗi Đau Dài trong tôi vẫn luôn mãi là phiền buồn khi đường về bị ngăn lối và giọt lệ lãnh dài trên má khô của Mẹ!

Cung phím kìa ai dạo, nguyệt mờ

Dòng sông còn đổ lệ nhòa thơ

Lòng tôi trong đục xuôi dòng nước

Hồn vẫn ngã nghiêng sóng vỗ bờ

Tôi chợt hiểu :

Thêm một người bạn, thêm một con đường .

Thêm một kẻ thù, thêm một bức tường .

Tha thứ nhưng không quên

Chính Nguyên

[Xin click vào đây để đọc Nỗi Đau Dài.](#)

THẠA VÀNG SƠN